

Ab Goldberg ging twee jaar geleden terug naar Ivoorkust op zoek naar oud-teamlid Ben. Hij zag vele oude bekenden terug die niet alleen stand houden in moeilijke tijden, maar zelfs actief bouwen aan de gemeente van Jezus Christus. God gaat door met zijn mensen en zijn werk. Voorganger Ben is er een voorbeeld van.

De poort van de hemel

Voorganger Ben in een verscheurd Ivoorkust

thema artikel

Ab Goldberg
CAMA-Zending

Na vijf *roadblocks* en een rit van honderd kilometer door niemandsland, bewaakt door Marokkaanse VN-soldaten, sta ik aan de 'poort' van Bouaké. Bouaké ligt in Ivoorkust, in het betwiste gebied van regeringstroepen en rebellen. Wat zal ik daar aantreffen? Men zegt dat de hele stad geplunderd is en dat alle goederen op de zwarte markt in Mali en Burkina Faso zijn verhandeld. Hoe zal de ontmoeting met Ben zijn? Wat als hij niet thuis is? Zal ik hem vandaag nog te zien krijgen? Hij weet niet dat ik kom.

Baoulé

Eén van de dingen waar ik me over blijf verwonderen, is de plek waar mensen geboren worden. Waarom hij of zij in Azië of Afrika en de ander in Europa? Ben is in Ivoorkust geboren, in de omgeving van Bouaké, in een Baoulé gezin. De Baoulé geloven in *Nyanmien*, een scheppergod die zich na de zondeval heeft teruggetrokken en zich niet meer met mensen bemoeit. Ze gebruiken daarom amuletten om zich te beschermen tegen kwade invloeden van geesten en voorouders.

Bouaké is de stad van de Baoulé. Maar in de twintigste eeuw zijn er veel mensen van de Mandé-groep, uit het noorden en uit de Sahel, komen wonen. De Mandé zijn hoofdzakelijk moslim, soefi-moslim. Vóór de oorlog woonden er bijna een miljoen mensen in Bouaké. Toen de stad in 2002 in handen van de moslimrebellens viel, zijn duizenden mensen op de vlucht geslagen, vooral de Baoulé die geen moslim zijn.

Tegenstand

In 1998 heb ik Ivoorkust verlaten. Ben is sindsdien nooit uit mijn gedachten geweest. Ben was tot geloof

gekomen en werkte mee in ons evangelisatieteam. Tot diep in het oerwoud hebben we samen het evangelie verkondigd, altijd op zoek naar het laatste dorp. Soms nachten zonder of met te weinig slaap, andere keren lopend in het volle maanlicht. In driehonderd dorpen heeft de naam van Jezus geklonken, soms onder zware tegenstand van medicijnmannen of duistere krachten (als de vrouwen 's nachts naakt hadden gedanst op de plek waar we zouden evangeliseren) om een vloek over ons uit te brengen.

Slagboom

We staan met onze auto voor een slagboom. Dronken rebellen zwaaien met een mitrailleur. Hier heerst willekeur, schiet het door mij heen. Rechts van me ligt de onverharde weg naar 'ons huis' met de diepe tuin en de grote flamboyants. Herinneringen komen boven. Hier hebben we niet alleen gewoond, maar ook geleefd, ten volle geleefd.

Vóór ons vertrek was de dood al over het land gekomen. In 1995 waren de spanningen tussen de Baoulé

en de rivaliserende Beté hoog opgelopen. Dorpen vlogen in brand en enkele Baoulés werden vermoord. Onze kinderen zaten in die tijd op het zendingsinter-naat, ver bij ons vandaan. Hun rugzak met beker en zaklantaarn stond paraat, er waren vluchtroutes uit-gestippeld. Waar en óf we hen ooit zouden terugzien, wist God alleen op dat moment. Daarna was het nog verder bergafwaarts gegaan, na twee staatsgrepen en de burgeroorlog van 2002 werd het land in tweeën gescheurd. Sinds kort is er een akkoord met de rebel-len gesloten en is er nieuwe hoop.

De slagboom gaat omhoog. We rijden naar de zendingspost van de CAMA waar de UNHCR, de organisatie van de Verenigde Naties die zich met vluchtelingen bezighoudt, haar kamp heeft opgesla-gen. Er lopen geen zendingswerkers meer rond. Alles lijkt veranderd te zijn. De meeste huizen staan leeg en ook het magazijn met bijbels en lectuur en het radiostation zijn geplunderd. Van hieruit zullen we op zoek gaan naar Ben.

Man van geloof

Ben is na mijn vertrek naar de bijbelschool gegaan en voorganger geworden. De kerk had hem in het zuiden geplaatst, in het vrije gedeelte. Als bijbel-schoolstudent was hij opgevallen en ook later als beginnend voorganger. Ben heeft zich nooit voor het evangelie geschaamd. Hij was onmisbaar in ons evangelisatieteam, met een bijzonder oog voor de hiërarchie en sociale structuren in de Afrikaanse samenleving. Op grond van zijn inzichten werden strategische keuzes gemaakt. Ben was een man van geloof. Hij was effectief, in vele opzichten. Ik heb hem nooit bang gezien, niet bij noodweer in het oer-

woud als het spookte, niet als we weggezakt waren en uren ploeterden om onze auto uit moerassen los te krijgen en zelfs niet die keer dat er op ons werd geschoten en we aan de dood ontsnapten.

Oorlogsgebied

Ook 's nachts was Ben niet bang als we op reis waren, op weg naar de volgende plaats. Mensen wilden hem leren kennen om zijn moed en om zijn humor. Nu woont Ben in een oorlogsgebied, in Bou-aké. De stad was tijdens het uitbreken van de oorlog leeggestroomd. Onder hen die vluchtten waren duizenden christenen en zo'n zestig voorgangers, zo zegt men. Omdat men vermoedde dat er nog chris-tenen in de stad moesten zijn, had de leiding van de CAMA-kerken gevraagd wie van de voorgangers in het oorlogsgebied wilden werken. Het was stil geweest in de vergaderzaal, maar twee mensen had-den hun hand opgestoken. Eén van hen was Ben. Hij woont nu met vrouw en kinderen in de wijk *Dar es Salaam*, waar de rebellen zijn.

Weerzien

Het weerzien van elkaar was geweldig. Drie dagen heb ik bij hem gelogeed. Even leek het als vroeger, toen we zo samen naar de kerk wandelden. Alleen nu via een sluiproute om de rebellen te ontwijken. In de kerk zat een handjevol christenen. Zij vertelden over alles wat ze verloren hadden, over verkrach-tingen, honger en ziekten en over een Ivoorkust dat 'niemandsland' geworden was. Maar ook over Jezus en over hun geloof en trouw, waarbij het leek alsof ze aan de poort van de hemel hadden gestaan.

www.cama.nl

Twee
mensen
staken hun
hand op.
Eén van
hen was
Ben